

İlk İnanlı Topluluğunda Birlik Tecrübesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 1:12–14, Elç. 2:5–13, Vah. 14:12, Elç. 2:42–47, Elç. 4:32–37, Elç. 5:1–11, 2. Kor. 9:8–15.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunlar kendilerini elçilerin öğretilisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (*Elç. 2:42*).

Kilise birliği, gerçek olan İsa’da paylaşılan bir ruhsal deneyiminin sonucudur. “İsa, ‘Yol, gerçek ve yaşam Ben’im’ dedi. ‘Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemez’ ” (*Yu. 14:6*). Paydaşlığın sağlam bağları, ortak bir ruhsal yolculuk ve deneyim içinde oluşturulur. İlk Adventistlerin Millerci hareketinde böyle bir tecrübeleri oldu. 1844’deki ortak deneyimleri, hayal kırıklıklarının bir açıklanmasını bulmaya çalışırken kalplerini birbirine bağladı. Bu deneyim, Yedinci–Gün Adventist Kilisesi’nin doğuşunu ve Geliş öncesi yargı ve onun gerektirdiği tüm gerçekleri doğurdu.

İsa’nın öğrencilerinin O’nun cennete yükselişinden sonraki tecrübeleri, Allah’ın Sözü’nün, dualarının ve ortak paydaşlıklarının gücünün, farklı geçmişlere sahip imanlılar arasında birlik ve uyum yaratmasının bir tanıklığıdır. Aynı deneyim bugün hâlâ mümkündür.

“Paydaşlığın toplu ibadette özellikle önemli bir unsur olduğu konusunda ısrar ediyorum... Hıristiyanlar için, onu başka inanlılarla ve Rab İsa Mesih ile birleştiren manevi bağın gerçekleşmesine yönelik başka bir destek yoktur... İsa Mesih önce Kendisine bir ruh getirir, ama sonra o ruhu her zaman O’nun bedenindeki, kilisesindeki diğer imanlılarla birleştirir.”—Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), s. 91.

*3 Kasım Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hazırlık Günleri

İsa, ölümünden önce havarileriyle geçirdiği son saatlerde, onları yalnız bırakmayacağına dair söz verdi. Başka bir Avutucu, Kutsal Ruh, onlara hizmetlerinde eşlik etmek için gönderilecekti. Ruh, İsa'nın söylediği ve yaptığı birçok şeyi hatırlamalarına yardımcı olacaktı (*Yu. 14:26*) ve daha fazla gerçekleri keşfetmede onlara rehberlik edecekti (*Yu. 16:13*). Yükseliş gününde İsa, bu vaadi yeniledi. “...sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz... Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız” (*Elç. 1:5, 8*). Kutsal Ruh'un gücü, havarilerin Yeruşalim, Yahudiye, Samiriye ve dünyanın dört bucağında tanıklık etmelerini sağlamak için verilecekti (*Elç. 1:8*).

Elçilerin İşleri 1:12–14'ü okuyun. Havariler bu on günlük süre boyunca ne yaptılar?

Bu on günü, havarilerin İsa'ya olan hatıralarını, O'nun eylemlerini, öğretilerini ve mucizeleri ile ilgili hatıralarını paylaştıkları yoğun bir ruhsal hazırlık dönemi olarak hayal edebiliyoruz. “Tam bir birlik içinde sürekli dua ediyorlardı” (*Elç. 1:14*).

“Öğrenciler vadin yerine gelmesini beklerken, gerçek tövbe ile kalplerini alçalttılar ve inançsızlıklarını itiraf ettiler. Mesih'in ölümünden önce kendilerine söylediği sözleri hatırladıklarında, bunların anlamını daha kapsamlı bir şekilde kavradılar. Hafızalarından silinen hakikatler tekrar zihinlerine getirildi, ve bunları birbirlerine tekrarladılar. Kurtarıcı'yı yanlış anlamalarından ötürü birbirlerini payladılar. O'nun harika hayatı, bir geçit töreni gibi sahne sahne önlerinden geçti. O'nun pak ve kutsal yaşamı üzerine düşündüklerinde, yalnızca kendi hayatlarında Mesih'in karakterinin güzelliğine tanıklıkta bulunabilseler, hiçbir zahmetli işin çok güç, hiçbir fedakârlığın çok büyük olmayacağını hissettiler. Ah, keşke son üç yılı yeniden yaşayabilseler, diye düşündüler, ne kadar da farklı davranırlardı! Efendi'yi yeniden görebilseler, O'nu ne kadar derinden sevdiklerini O'na göstermek için nasıl da gayretle çalışırlardı; O'nu bir imansızlık sözü ya da eylemiyle üzmüş olabilecekleri düşüncesiyle ne kadar da içten kederlendiler! Fakat bağışlandıkları düşüncesiyle teselli buldular. Ve imansızlıkları için, mümkün olduğu kadarınca, dünyanın önünde O'nu cesaretle ikrar ederek, kefarete karar verdiler... Tüm farklılıkları, tüm üstünlük arzusunu bir kenara bırakarak, Hıristiyan birlikteliğinde birbirlerine yakınlaştılar.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 32.

İnancınız konusunda baştan almayı dilediğiniz şeyler nelerdir? Geçmişteki pişmanlıklarınızdan, daha iyi bir gelecek sağlamanıza yardımcı olabilecek neler öğrenebilirsiniz?

Babil'den Pentikost'a

İsa'nın yükselişini takiben ruhsal hazırlık günleri Pentikost etkinliği ile sonuçlandı. İlk ayet, o gün Kutsal Ruh'un havarilerin üzerine inmesinden hemen önce, hepsi birlikte, "uyum içinde" bulduklarını bize söyler (*Elç. 2:1*).

Eski Ahit'te Pentikost, her erkek İsrailinin katılmak zorunda olduğu üç büyük şölenin ikincisiydi. Fıfış Bayramı'ndan elli gün sonra (Grekçe, *pentekoste*, ellinci gün) yapılırdı. Bu bayram sırasında İbraniler, yazlık hasatlarının ilk ürünlerini bir şükran hediyesi olarak Allah'a sunarlardı.

İsa'nın zamanında, Pentikost Bayramı'nın Sina Dağı'nda inen yasaya ilişkin bir kutlamayı da içermesi muhtemeldir (*Çık. 19:1*). Bu nedenle, burada Allah'ın yasasının, ölümüyle onu ihlal ettikten sonra tövbe eden herkesi affeden İsa'ya ilişkin Hıristiyan mesajının bir parçası ve bölümü olarak devam eden önemini görüyoruz. Dolayısıyla son günlerle ilgili önemli metinlerden birinin, hem yasa hem de müjdeyle ilgilenmesi şaşıla- cık bir şey değildir: " 'Bu da, Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir' " (*Vah. 14:12*).

Ayrıca, Sina Dağı'nda Musa'nın On Emir'i aldığında (*Çık. 19:16–25, İbr. 12:18*) olduğu gibi, bu Pentikost'ta da çok sayıda olağanüstü olay meydana geldi. "Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şey-lerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar" (*Elç. 2:2–4*).

Elçilerin İşleri 2:5–13'ü okuyun. Bu muhteşem olayın önemi nedir?

Pentikost coşkulu bir bayram, Allah'ın cömertlikleri için düzenlenen bir şükran şöleniydi. Belki de buradaki, sarhoşluk üzerine haksız suçla- manın sebebi budur (*Elç. 2:13–15*). Allah'ın gücü, özellikle farklı dillerde konuşma ve duyma mucizelerinde görülür. Bu bayram için Yeruşalim'e Roma İmparatorluğu'nun her bir tarafından gelen Yahudiler, kendi dille- rinde İsa Mesih'in mesajını duydular.

Eşsiz bir şekilde, Pentikost, ilk insan ailesinin dağılmasına ve Babil Kulesi'nde ciddi bir şekilde başlayan etnik grupların oluşumunun telafisine yardımcı olur. Lütuf mucizesi, insan ailesinin yeniden birleşmesini başlatır. Allah'ın kilisesinin dünya çapında birliği, Babil'de kaybedilene geri kazanan Krallığı'nın doğasına tanıklık eder.

Paydaşlık Birliği

Petrus'un vaazını, tövbe ve kurtuluş çağırısını takiben, yaklaşık üç bin kişi İsa'yı Mesih olarak kabul etmeye ve Eski Ahit'in İsrail'e vaatlerini sahiplenmeye karar verdi. Allah, bütün bu insanların kalplerinde çalışmaktaydı. Birçok kişi çok uzaklardan İsa'yı duymuştu ve onu görmeyi ümit ederek Yerusulim'e seyahat etmiş olabiliirderdi. Bazıları İsa'yı görmüş ve Allah'ın kurtuluşuna dair mesajlarını duymuş, ancak henüz bir takipçi olmaya yönelik bir taahhütte bulunmamış olabiliirdi. Pentikost'ta, Rab mucizevi bir şekilde havarilerin hayatlarına dokundu ve onları İsa'nın dirilişinin tanıkları olarak kullandı. Şimdi biliyorlardı ki, İsa'nın adında insanlar günahlarından bağışlanabiliirderdi (Elç. 2:38).

Elçilerin İşleri 2:42–47'yi okuyun. İsa'nın bu ilk takipçileri, imanlılar topluluğu olarak hangi eylemleri yapmışlardı? Bu muhteşem paydaşlık birliğini yaratan şey neydi?

Yeni inanlı topluluğunun ilk faaliyetinin elçilerin öğretilerini öğrenmek olması dikkat çekicidir. Kutsal Kitap eğitimi yeni imanlıların ruhsal gelişimini kolaylaştırmak için önemli bir yoldur. İsa, öğrencilerine “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” buyruğunu vermişti (Matta 28:20). Bu yeni topluluk, İsa hakkındaki herşeyi havarilerden öğrenmeye zaman harcadı. Muhtemelen hepsi de İbranice Kutsal Yazılar'ın peygamberliklerinin yerine getirilmesi olarak açıklanan İsa'nın yaşamını ve hizmetini; öğretilerini, benzetmelerini ve vaazlarını; ve O'nun mucizelerini dinlediler.

Ayrıca dua ederek ve ekmeek bölerek zaman geçirdiler. Ekmeğin bölünmesinin, Rabbin Sofrası'na doğrudan bir ima veya Elçilerin İşleri 2:46'da bahsettiği gibi, sadece öğünleri paylaşmanın bir referansı olup olmadığı net değildir. Paydaşlıktan bahsetmek kesinlikle, bu yeni topluluğun hâlâ bağlılıklarının ve ibadetlerinin merkezi olan Yerusulim'deki tapınakta ve evlerinde sıklıkla ve düzenli olarak hizmet ederek birlikte vakit geçirdiği anlamına gelmektedir. Samimi bir yaşamı paylaştılar. Birlikte yediler ve dua ettiler. Dua, bir inanç topluluğunun hayati bir ögesidir ve ruhsal gelişim için şarttır. Bu yeni topluluk ibadetle zaman geçirdi. Bu eylemlerin “kararlı bir şekilde” yapıldığı bizlere söylenmiştir.

Bu sarsılmaz paydaşlık, Yerusulim'de başkalarıyla iyi ilişkiler kurmalarını sağladı. Yeni imanlılar “Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı” ifadesiyle tanımlanıyor (Elç. 2:47). Kuşkusuz, onların yaşamındaki Kutsal Ruh'un işleyişi, etrafındakiler üzerinde güçlü bir etki yarattı ve Mesih olarak İsa'nın gerçekliğine karşı güçlü bir tanıklık oluşturdu.

Yerel kiliseniz, buradaki birlik, paydaşlık ve tanıklık açısından belirtilen örneklerden neler öğrenebilir?

Cömertlik ve Açgözlülük

Luka, İsa'nın takipçilerinin Pentikost'tan kısa bir süre sonra birbirlerine olan desteklerinin, paydaşlıklarının doğal bir sonucu olduğunu bize söyler. "İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı" (Elç. 2:44, 45).

Bu ortak malların paylaşımı, toplumun bir isteği değil, aksine deneyimledikleri paydaşlıkta birbirlerine duydukları sevginin gönüllü bir şekilde büyümesindedir. Aynı zamanda birliklerinin somut bir ifadesidir. Bu ortaklaşa destek bir süreliğine devam etti ve bunu Elçilerin İşleri 4 ve 5'de daha detaylı görebiliriz. Ayrıca, az sonra göreceğimiz gibi bu temayı Yeni Ahit'te başka yerlerde de bulabiliriz.

Bu bağlamda Barnaba ilk kez tanıtıldı. Arazi sahibi varlıklı bir kişi olarak görünüyor. Mülkünü topluluğun yararına satarak parayı elçilere getirdi (Elç. 4:36, 37). Barnaba, takip edilecek bir örnek olarak resmedilmiştir.

Elçilerin İşleri 4:32–37 ve 5:1–11'i okuyun. Barnaba'nın davranışlarını ve tutumlarını Hananya ve Safira'ninkilerle karşılaştırın. Bu çiftte yanlış olan şey neydi?

Kutsal Ruh'a düpedüz yalan söyleme günahının yanısıra, bu insanlar hırs ve açgözlülük yaptılar. Belki de hiçbir günah, paydaşlığı ve kardeşlik sevgisini bencillik ve açgözlülükten daha hızlı tahrip edemez. Eğer Barnaba, ilk inanlı topluluğunun paydaşlık ruhu açısından olumlu bir örnek teşkil ediyorsa, Hananya ve Safira tam tersi bir örnek teşkil ediyor. Luka, toplumdaki daha az erdemli insanlar hakkında bu hikayeyi paylaşmada dürüsttür.

On Emir'de (Çık. 20:1–17), açgözlülük hakkındaki son emir diğerlerinden farklıdır. Diğer emirler, Allah'ın insanlık için istemini gözle görülür bir biçimde ihlal eden eylemlerden bahsederken, son emir, yüreğin içinde gizlenmiş olan şey hakkındadır. Açgözlülük günahı bir eylem değildir; daha ziyade bir düşünce sürecidir. Açgözlülük ve ona eşlik eden bencillik, görünür bir günah değil, günahkâr insan doğasının bir belirtisidir. Hananya ve Safira'nın durumunda olduğu gibi bencil eylemlerde ortaya çıktığında belli olur. Bir anlamda son emir, diğer emirler tarafından kınanan eylemlerin ortaya çıkmasındaki kötülüğün kökenidir. Açgözlülükleri onları Şeytan'ın tesirine savunmasız bıraktı, bu da onları Allah'a karşı yalan söylemeye götürdü; bu, Yahuda'nın açgözlülüğünün onu aynı şekilde yapmaya yönelten şeyden farklı değildi.

Açgözlülüğü kendi hayatlarımızdan çıkarmak için arayabileceğimiz yollar nelerdir? Bu kötülüğe karşı sahip olduğumuz şeyler için övgü ve şükran sunmak neden güçlü bir panzehirdir?

Yoksulları Hatırla

Bir kişinin sahip olduklarını paylaşması, ilk imanlı topluluğunda genellikle birliğin somut bir ifadesiydi. Elçilerin İşleri kitabının ilk bölümlerinde anlatılan cömertlik, daha sonra Pavlus'un, Yeruşalim'deki yoksullara katkı sağlamak için Makedonya ve Ahaya'da kurduğu kiliselere çağrı yapması ile devam eder (*bkz. Elç. 11:27–30, Gal. 2:10, Rom. 15:26, 1. Kor. 16:1–4*). Bu armağan, çoğunlukla diğer uluslardan oluşan kiliselerin, Yeruşalim'deki Yahudi kökenli erkek ve kız kardeşlerine duydukları sevgi ve ilginin somut bir ifadesi haline gelir. Kültürel ve etnik farklılıklara rağmen, Mesih'te tek beden oluşturur ve aynı müjdeyi birlikte yaşatırlar. İhtiyacı olanlarla paylaşmak, sadece kilisede var olan birliği ortaya çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda bu birliği güçlendirir.

2. Korintliler 9:8–15'i okuyun. Pavlus, Korint'deki kilisenin cömertliğinin ortaya çıkaracağı sonuçların ne olacağını söyler?

İlk imanlı topluluğundaki birlik deneyimi, bugün bize nelerin hâlâ yapılabileceğini gösterir. Ancak birlik, tüm imanlıların bilinçli taahhüdü olmasızın gerçekleşmedi. İlk topluluğun liderleri, Mesih'te birliği teşvik etmeyi hizmetleri olarak gördüler. Koca, eşi ve çocukları arasındaki sevginin, her gün bilinçli olarak teşvik edilmesi gereken bir taahhüt olması gibi, imanlılar arasındaki birlik de böyledir. Mesih'te sahip olduğumuz birlik hem desteklenir hem de çeşitli şekillerde görünür hale gelir.

İlk imanlı topluluğunda bu birliği teşvik eden bariz unsurlar; dua, ibadet, paydaşlık, ortak bir vizyon ve Allah'ın Sözü'nün incelenmesiydi. Sadece müjdeyi tüm uluslara vaaz etme misyonlarını anlamakla kalmamış, aynı zamanda birbirlerine karşı sevgi ve ilgi sorumluluklarının olduğunu da fark etmişlerdi. Onların birlikteliği, kendi toplulukları içinde ve daha geniş olarak, uzun mesafeler onları birbirinden ayırsa bile kilise toplulukları arasındaki cömertlikleri ve ortak destekleriyle kendini gösterdi.

“Hayırseverlikleri, Allah'ın lütfunu boşuna almadıklarına tanıklıkta bulunuyordu. Böylesi bir cömertliği Ruh'un kutsamasından başka ne meydana getirebilirdi? İmanlıların ve imansızların gözünde bu bir lütf mucizesiydi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 316.

Siz ve kiliseniz hangi yönlerden başkalarına karşı cömertliğin faydalarını deneyimlediniz? Yani, başkalarına verenler hangi bereketleri alır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Pentikost,” s. 31–41, *Elçilerin İşleri*.

“İmanlıların bu cömertliği [Elç 2:44, 45 ve 4:32–35’de], Ruh’un dökülüşünün sonucuydu. Müjdeye ihtida edenlerin “yüreği ve düşüncesi birdi.” Onları ortak bir çıkar yönlendiriyordu – kendilerine emanet edilen görevin başarısı; ve hayatlarında açgözlülüğe yer yoktu. Kardeşlerine ve benimstedikleri davaya olan sevgileri, paraya ve mallara olan sevgilerinden daha büyüktü. İşleri, insanların canlarına dünyasal zenginlikten daha fazla değer verdiklerini doğruluyordu.

“Allah’ın Ruhu hayatı denetimine aldığı anda her zaman böyle olacaktır. Kalpleri Mesih’in sevgisiyle dolu olanlar, O’nun fakirliği aracılığıyla zenginleşebilmemiz için uğrumuza fakir olan Kişi’nin örneğini izleyeceklerdir. Para, zaman, nüfuz gibi, Allah’ın elinden aldıkları tüm armağanlara, yalnızca müjde işini ilerletmeye yarayan bir araç olarak değer vereceklerdir. Erken kilisede böyleydi; günümüz kilisesinde de Ruh’un gücüyle üyelerin bağlılıklarını bu dünyaya ait şeylerden uzaklaştırdıkları ve insan kardeşlerinin müjdeyi duyabilmeleri için fedakârlıkta bulunmaya istekli oldukları görüldüğünde, ilan edilen gerçekler duyanlar üzerinde güçlü bir etki bırakacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 63, 64.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu haftanın dersinden ilk imanlı topluluğunun deneyimlediği birliğin yaratılmasına yardımcı olan faktörleri okuyun. Bugün bir kilise olarak buna benzer şeyleri nasıl yapabiliriz? Yani, o dönemdeki imanlılar arasında olan şeylere nazaran bizim neyiz eksik?
- ❷ Bu ilk zamandaki Yeni Ahit kiliselerinin Yerusâlim’deki yoksullara yardım etmek için cömert bağışlarda bulunma örneği, bugün neyi yapmamız gerektiğine bir örnek teşkil ediyor? Diğer sosyal konular hakkında ne yapmalıyız? Yoksulluğun azaltılması ve diğer temel ihtiyaçların karşılanması için yerel kiliseler kendi topluluklarına nasıl yardımcı olabilirler?
- ❸ Hananya ve Safira’nın hüzünlü hikayesinden çıkarabileceğimiz bazı dersler nelerdir? Elçilerin İşleri 5:5 ve 5:11’de bulunan bu iki ölümle ilgili olarak inanlı topluluğunu saran “büyük korku” ile ilgili ifadenin önemi nedir?

ÖZET: İlk imanlı topluluğu hızlı bir şekilde gelişmiştir, çünkü İsa’nın havarileri kendilerine vaat edilen Kutsal Ruh’u almak için bilinçli olarak hazırlanmışlardır. Paydaşlıkları ve ortak inançları, Kutsal Ruh’un Pentikost için onların yüreklerini hazırlamak adına kullandığı araçlardı. Pentikost’tan sonra Kutsal Ruh, yeni topluluğu, birbirlerine karşı cömertliklerinde ve topluluğun çok hızlı büyümesinde de görüldüğü gibi dönüştürmeye devam etti.

Rock'çılıktan Doktorluğa

Vyacheslav Kosbkodan

16 yaşındayken Nirvana ve Metallica'yı dinleyen, uzun saçlı, yırtık kıyafetler giyen bir rock'çydım. Gecelerimi eski Moldova Sovyet Cumhuriyeti'ndeki küçük mahallemde bir dans salonunda içki içerek ve esrar çekerek geçirirdim.

Sonra bir Yedinci Gün Adventist kilisesi üyesi benimle ilgilenmeye başladı. Beni asla yargılamadı, bana sürekli İsa'ya olan sevgisinden bahsetti. Sık sık "Kutsal Kitap'ı okudun mu?" diye soruyordu bana.

Bir süre sonra bu adamın neden ısrarla Kutsal Kitap okumamı istediğini merak etmeye başladım. Bir akşam yanıma Kutsal Kitap alıp dans salonuna gittim ve okumaya başladım. Bana göre bir peri masalı gibiydi o yüzden ciddiye almadım. Ama okumaya devam ettim ve tuhaf bir şey oldu; hayatım değişmeye başladı. Önceleri hoşlandığım şeyler artık bana ilgi çekici gelmiyordu. Bir gece dans pistine baktım ve "Burada ne işin var?" dedim kendime. Eve gittim ve bir daha asla oraya dönmedim.

Evde Kutsal Kitap okumaya devam ettim. Kilise üyesine bir sürü soru sordum ve sonra Sebt gününü tutmaya başladım.

Kısa süre sonra tıp okumak için Moldova'nın başkenti Kişinev'de üniversiteye kaydoldum. Haftanın altı günü derslerimiz vardı, Pazartesi'den Cumartesi'ye kadar. Dekana Cumartesi günleri derse gelmeyeceğimi söylediğimde, bana bölümümü değiştirmem gerektiğini söyledi.

Evimde diz çökerek, "Allah'ım eğer doktor olmamı istiyorsan okulda bana yardım et." Diye dua ettim. Dua ederken, Cumartesi günkü dersleri veren hocamla doğrudan konuşmak geldi aklıma. Kendisine inancımдан bahsettiğimde, derslerimi başka bir gün telafi etmeme izin verdi.

Altı yıl sonra mezun olduğumda sınıf arkadaşlarım bana saygıyla bakıyorlardı. "Okula sadece haftanın beş günü geldin ama notların bizimkilerden daha iyi. Bu nasıl oldu?" diye sordular.

Onlara, "Allah'tan öğreniyorum, benim öğretmenim O," diye cevap verdim. Ama aslında Allah benim için bir öğretmenden de fazlası. O, beni yepyeni bir insana dönüştürdü.

Bugün 33 yaşındayım ve üç çocuk babasıyım. Doktor olmanın yanı sıra pastörüm ve Moldova'daki Adventist Kilisesi'nin sağlık yönetmeniyim.

İsa ile her şey mümkün. İsa eğer beni değiştirebilirse, herkesi değiştirebilir.

2017'nin dördüncü çeyreğindeki On Üçüncü Sebt Bağışının bir kısmı, Sovyetlerden kalma bir sağlık tesisininin bir Kaşifler kampına ve konferans merkezine dönüştürülmesine destek oldu. Hizmet bağışlarımız için teşekkür ederiz.